18/03/2019

Μητρ. Πατρών: Η θαυμαστή σχέση Ορθοδοξίας και Ελληνισμού- Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου για την ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ στην Μητρόπολη Αθηνών (βίντεο)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Στο πλαίσιο των λατρευτικών εκδηλώσεων και κατά τη διάρκεια της Συνοδικής Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών την Κυριακή της Ορθοδοξίας ,τον πανηγυρικό της ημέρας, εκφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος . Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι «η εκκλησία μας πανηγυρίζει την αναστήλωση των Ιερών Εικόνων , τον θρίαμβο της Ορθοδόξου Πίστεως και τη νίκη της αληθείας εναντίον του ψεύδους» Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης αναφέρθηκε προσωπικά στον πρόεδρο της Δημοκρατίας θυμίζοντάς του τα λόγια του για την Εκκλησία και το έργο της»

Στην ιστορική του αυτή ομιλία ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι “Πρέπει, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, χωρίς προκαταλήψεις νά μελετήσωμε τά ἱστορικά δεδομένα ἀλλά καί τήν σύγχρονη πραγματικότητα, ὥστε νά προβληματιστοῦμε καί νά ἀντλήσωμε διδάγματα, προκειμένου νά καταλήξωμε σέ συμπεράσματα, πού θά προσδιορίζουν τήν εὐθύνη μας στό παρόν καί στό μέλλον, ἀλλά καί τό ἱστορικό μας καθῆκον”

Μάλιστα σημείωσε ότι “αν ἐκτιμήσωμε σωστά τό ρόλο τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τήν σωτήρια καί οἰκουμενική της διάσταση καί τήν ἐπαναφέρωμε ἐνεργά στήν προσωπική καί οἰκογενειακή μας ζωή, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία μας, τότε μόνο θά κατορθώσωμε νά ξεπεράσωμε τίς ἐρεβώδεις καταστάσεις πού βιώνει ἡ χώρα μας. Ἀδελφοί μου, ἡ Ἑλλάδα, βαθμιαῖα καί σταθερά μεταβάλλεται. Ἡ ὁμοιογένεια στόν τόπο μας δέν ὑπάρχει ὅπως στό παρελθόν.”

Δείτε όλη την ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο βίντεο που ακολουθεί και στην www.pemptousia.gr, καθώς διαβάστε και το περιεχόμενο αυτής στο κείμενο που παραθέτουμε.

Η Ομιλία του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Πατρών κ.κ Χρυσοστόμου για την Κυριακή της Ορθοδοξίας

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,
Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε,

Πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν σήμερα καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, τόν θρίαμβο τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί τήν νίκη τῆς ἀληθείας ἐναντίον τοῦ ψεύδους καί τῶν θεοστυγῶν αἱρέσεων, οἱ ὁποῖες μέ τήν ὅποια μορφή τους εἶναι προσπάθειες ἀνθρωποκεντρικῆς καί ἀποσπασματικῆς κατανοήσεως τῆς Ἀληθείας, μέ τραγικές καί καταστροφικές συνέπειες γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.
Προβάλλει ἰδιαιτέρως σήμερα ἡ Σταυροαναστάσιμη καί μαρτυροστόλιστη Ὀρθοδοξία (μακαριστός Γέρων Μωυσῆς ὁ Ἁγιορείτης), ὡς Ἀποκάλυψις Θεοῦ, κένωσις Οὐρανοῦ, θυσιαστική κάθοδος τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, (κατά τόν Εὐαγγελιστήν τῆς ἀγάπης, Ἰωάννην τόν Θεολόγον), ὡς μία πίστις, ὡς μία καί μόνη Ἐκκλησία, δηλαδή ὡς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί μοναδική πορεία πρός σωτηρίαν διά τῆς Μυστηριακῆς ζωῆς καί κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὡς σταυροαναστάσιμη ἐμπειρία, ὡς θησαυρός ἀκένωτος καί πλοῦτος οὐράνιος, μεγαλειώδης, ὡς Οἰκουμενικές Σύνοδοι καί ὡς θεία Λατρεία, διασώζουσα τήν λυτρωτική σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου.
Ἐξαστράπτει, σέ καιρούς ταραχῆς καί συγχύσεως, τό μεγαλεῖο καί ἡ πνευματική φωτοφορία τῆς ὑπερλόγου καί ἀφθόρου Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ὡς φορέως σύν τοῖς ἄλλοις, πολιτισμοῦ, ἀναμορφώσεως καί ἀνακαινίσεως τῆς λογικῆς καί ἀλόγου κτίσεως τοῦ Θεοῦ.
Πρός δέ τούτοις, ἀναδύονται, τῆς πίστεως ἡ ὁμολογία, οἱ ἱεροί ἀγῶνες γιά τήν διάσωση τῆς θεοειδείας τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀνάσταση τῆς πεπτωκυίας φύσεως καί

τήν ἀναστήλωση τῆς εἰκόνος τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, μέσα ἀπό μαρτύρια ποικίλα, ἱκριώματα, σταυρούς, θυσίες, ἀλλά καί θαύματα καί σημεῖα τῇ χάριτι τοῦ Παρακλήτου.

Στην παγκόσμια αὐτή χαρά καί πανήγυρη, συμμετέχει πανευφροσύνως, ἡ διά τῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας, θαυμαστῆς προνοίας καί μεγίστης εὐεργεσίας, ἀναγεννηθεῖσα καί φωτισθεῖσα, ἡμετέρα Πατρίς, διά τῆς ὁποίας, μέ ὄχημα τήν γλῶσσα της καί τήν φιλοσοφία της, ἐξακτινίστηκε ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια καί ὀρθόδοξη πίστη στίς ἐσχατιές τοῦ σύμπαντος.

Ἐπειδή ἀνάγκη ἐστί, κυρίως στίς ἡμέρες μας, νά ἐπιστρέφωμε πρός ἀναβαπτισμό καί γνώση τῆς σωζούσης ἀληθείας, στίς πνευματικές μας ρίζες καί στίς σωτήριες καί λυτρωτικές πηγές, ἀλλά καί ἐξ’ εὐγνωμοσύνης πρός ὅλους ὅσοι ἀγωνίστηκαν εὐκλεῶς καί ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς διά τήν διάσωση αὐτῆς τῆς παρακαταθήκης τῆς ἀπό τόν Θεό δοθείσης, θά ἐπιχειρήσωμεν ἀδελφοί, νά φωτίσωμεν, πετώντι καλάμῳ, τήν σχέση μεταξύ τῆς Ὀρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὐχί μέ τήν στενήν γεωγραφικήν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «Ἑλληνισμός», ἀλλά ὑπό τήν ἔποψιν τῆς πνευματικῆς προσφορᾶς παγκοσμίως, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη διά τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀναγεννήσεώς του.

Ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Ἦσαν τινές Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπό Βησθαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας καί ἠρώτων αὐτόν λέγοντες Κύριε θέλομεν τόν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἔρχεται Φίλιππος καί λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ καί πάλιν Ἀνδρέας καί Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ…» (Ἰω. 12,20-23).

Τότε ὁ Κύριος εἶπε τόν σωτήριο καί ἐξόχως τιμητικό διά τούς Ἕλληνας λόγον. «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰω. 12.23)

Αὐτή ἡ θεία φωνή ἠκούσθη ὡς αὖρα δροσίζουσα τήν ὑφήλιον ἅπασα. Αὐτή ἡ φωνή ἐνέπνευσε τόν οὐρανοβάμονα Ἀποστόλο Παῦλο, ὁ ὁποῖος πέρασε στό Ἑλληνικόν ἔδαφος ἢ ἀκριβέστερον στό Εὐρωπαϊκόν ἔδαφος, γιά νά μεταφέρῃ τό μήνυμα τῆς σωτηρίας.

Ὁ Χριστιανισμός ἔκανε χρήση τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μέ ὅλα τά μέσα τῆς ἐκφράσεως τοῦ δευτέρου. «Ἡ δημιουργική συνάντηση Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ στά πρόσωπα τῶν πρώτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἔκρινε ὁριστικά καί εὐεργετικά τήν πορεία, ὄχι μόνο τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλά καί τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας». (Ἰωάννου Ζηζιούλα Μητροπολίτου Περγάμου. Ἑλληνισμός – Χριστιανισμός: «Ἡ συνάντηση τῶν δύο κόσμων»)

Σέ μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία ἔπνεε τά λοίσθια ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός, ἦλθε ἡ ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί ἔσωσε καί ἀξιοποίησε διά τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀποστόλων καί Πατέρων, ὅ,τι καλόν καί ὠφέλιμον ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁδηγήθηκε στὸν «καινούργιο ἄνθρωπο», στὴν «καινὴ κτίση», διά τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὡς Ὀρθοδόξου Θεολογίας καί βιωματικῆς, μέ τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο ἀγαπητικῆς σχέσεως καί ἐμπειρίας. Πέρασε ἀπὸ τὸν «καλὸν

κἀγαθόν» ἄνθρωπο, στὸν θεούμενο ἄνθρωπο.
Οἱ Ἅγιοί μας καυχῶνται γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ τὴν Ἑλληνικὴ πολλάκις καταγωγή τους. Οἱ Μεγάλοι Πατέρες εἶναι συνεχιστὲς τῆς σκέψεως τῶν Ἀρχαίων, τὴν ὁποία ὅμως σκέψη, φωτίζουν, ἀνακαινίζουν, παροντοποιοῦν καὶ τὴν μεταλάσσουν πρὸς ἁγιασμό.
Προχωρώντας στό χρόνο, ἱστορικῶς εἶναι ἀδιαμφισβήτητον γεγονός, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς μία καί μόνη σώζουσα πίστις καί ὡς μία καί μόνη Ἐκκλησία, δηλαδή ὡς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁδός σωτηρίας, ἐστάθη ἡ φρουρός, ἡ τροφός καί μητέρα καί σώτειρα τοῦ Γένους μας καί τοῦ Λαοῦ μας.
Περίοδος τοῦ Βυζαντίου.
Ἡ Ρωμανία, τό Βυζάντιο, ὅπως συνηθίζομε νά τό λέγωμεν, εἶναι ἡ ψυχή τῆς Ἱστορίας μας μέ τήν δόξα του καί τήν λαμπρότητά του.
Στήν χιλιετῆ αὐτή περίοδο, ἡ Ὀρθοδοξία ἔλαμψε μέ ὅλο της τό μεγαλεῖο. Ἐκαλλιέργησε πνευματικά τούς ἀνθρώπους, ἀγωνίστηκε γιά τό Δόγμα, ἔθεσε τούς ὅρους, τά ὅρια δηλαδή τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἔναντι τῶν αἱρέσεων, ἔγραψε τούς κανόνας, ὀργάνωσε ἱεραποστολάς διά τόν φωτισμόν τῶν λαῶν, τῶν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας καθημένων. Ἐδημιούργησε ἔργα πολιτισμοῦ ἀπαράμιλλα, ἀνέπτυξε τίς ἐπιστῆμες, διέσωσε τήν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου μέσα σέ μιά εἰκονοκλαστική περίοδο, ὅπως εἶναι καί ἡ περίοδος πού διανύομε ἐμεῖς. Παρέδωσε ἡ Ὀρθοδοξία, στήν ἀνθρωπότητα, ἕνα πελώριο σέ ὄγκο καί ἀξεπέραστο σέ ποιότητα θεολογικό στοχασμό.
Στή Θεολογία τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατ’ αὐτήν τήν περίοδο συνοψίζεται ἡ ἁγία καί θεόσδοτη πίστη τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ὀρθοδόξων, ἡ ὁποία πίστη «τήν Οἰκουμένην ἐστήριξε».
• Περίοδος δουλείας.
Κατά τήν ὀδυνηρά περίοδο τῆς δουλείας, ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ Ἁγία μας καί ἀμώμητος πίστις, ἡ Μία, Ἁγία καί Ἀποστολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐστάθη ἡ μάνα ἡ φιλόστοργη τοῦ Λαοῦ μας, ἡ ὁποία ἐσκέπασε κάτω ἀπό τίς πτέρυγες τῆς ἀγάπης της, τό Γένος καί τοῦ ἐθέρμανε τήν ἀποσταμένη ἐλπίδα. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπῆρξε ἡ κατευθυντήρια δύναμη τοῦ Ἔθνους. Διετήρησε τά ζώπυρα τοῦ Γένους μας, συγκράτησε τή Ρωμηοσύνη γύρω της, κράτησε τή γλῶσσα καί τά συνεκτικά στοιχεῖα τῆς ταυτότητός του, ἐσμίλευσε τήν ἑνότητα τῶν Ἑλλήνων καί ὡδήγησε στήν ἐλευθερία.
Ἄν θά θέλαμε νά ἐστιάσωμε στήν προσφορά τῆς Ὀρθοδοξίας στό Ἔθνος μας κατ’ἐκείνην τήν ἐποχή, θά ἠδυνάμεθα νά εἴπωμεν.
α)Προσέφερε τήν αἴσθηση τῆς αὐτοσυνειδησίας του.
β)Ὑπῆρξε παράγων ἑνότητος καί γ) ἔδωσε ἡ Ὀρθοδοξία στόν Λαό μας τόν σωστό προσανατολισμό.
«Οὐδείς μπορεῖ νά ἀμφιβητήσῃ τήν ἐμβληματική παρουσία τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς Ἐκκλησίας στούς ἀγῶνες τοῦ Λαοῦ μας καί τοῦ Ἔθνους μας, πρίν τήν Ἐθνεγερσία

τοῦ 1821, καθ’ ὅλη τήν διάρκειά της, ἀλλά καί καθ’ ὅλη τήν πορεία διαμορφώσεως τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους. Μέ ἁπλές λέξεις ἡ Ἐκκλησία, ἦτο καί εἶναι πάντοτε παροῦσα στούς Ἐθνικούς μας ἀγῶνες», ὡς διεκηρύξατε, Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε, ἀπό τήν Ἀποστολική πόλη τῶν Πατρῶν, κατά τήν παρελθοῦσα ἑορτή τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί ἐσυνεχίσατε, «συγκεκριμένα ἡ Ἐκκλησία ἐσπευσε ἐγκαίρως καί ἀποτελεσματικῶς, πρός τήν κατεύθυνση τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ καί συνακόλουθα, τῆς ἀποφυγῆς τῆς ρήξης του, ἡ ὁποία θά εἶχε ἐπιπλέον ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιά τήν πορεία πρός τήν ὁριστική ἔξοδο τοῦ τόπου μας ἀπό τήν πολυετῆ καί ἐπώδυνη κοινωνική καί οἰκονομική κρίση. Μέσα σ’ αὐτό τό πλαίσιο, ἡ Ἐκκλησία μας ἐκπληρώνει τήν ἀποστολή της σύμφωνα μέ τήν Ὀρθόδοξη Παράδοση τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀκόμη περισσότερο σύμφωνα μέ τήν Ὀρθόδοξη Παράδοση τοῦ «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν», ἡ ὁποία προσεγγίζει τήν τελειότητα τῆς Οἰκειώσεως».

Εἶναι ἀλήθεια, ἀγαπητοί, ὅτι ἂν στό ἀπώτερο ἤ ἐγγύς παρελθόν ἡ Ὀρθόδοξη πίστη, ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἡ δοκός τοῦ Γένους, ὁ λίθος ὁ ἀκρογωνιαῖος τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ, πολύ περισσότερον σήμερα, ἀφοῦ τό παρόν εἶναι ἀδύνατο νά θεωρηθῇ ὡς ἀποκεκομμένο ἀπό τό παρελθόν.

Ζοῦμε ὡς πολιτισμένος καί ἐλεύθερος Λαός, γιατί μᾶς τό χάρισε ἡ Ὀρθόδοξη πίστη μας. Μᾶς ἐνεψύχωσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ προστασία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων μας, τῶν ὁποίων οἱ περίπυστες Εἰκόνες, τά ἱερά Μαρτύρια, οἱ Ναοί των δηλαδή καί τά πανσεβάσμια Λείψανά τους, ὡραΐζουν πνευματικά καί θωρακίζουν θαυμαστά τήν χώρα μας. Διερχώμεθα διά δυσκολιῶν καί ποικίλων περιστάσεων καί ἐξερχόμεθα εἰς ἀναψυχήν, διότι μᾶς ἐμπνέει ὁ Σταυρός, τό σύμβολο τῆς νίκης, τό ὅπλο ἐναντίον ὁρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν καί διότι πιστεύομε ἀκράδαντα στήν Ἀνάσταση. Διατηρούμεθα ὡς ἔθνος, γιατί πρωτίστως μᾶς ἑνώνει ἡ μία καί ἀμώμητος πίστις. Αὐτό φαίνεται στήν ὁμογένεια τῶν Ἑλλήνων στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Αὐτά ὅλα μᾶς ἐγγυῶνται καί τήν πορεία μας μετά ταῦτα. Οὐδείς μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀλλάξωμε προσανατολισμό- ταυτότητα-πνευματική πορεία. Οὐδείς δύναται, οὐδείς ἔχει τό δικαίωμα νά τό πράξῃ. Ἡ Ὀρθοδοξία ὅμως μᾶς ὑποχρεώνει νά σεβώμεθα τόν ἄνθρωπο, ὅποιος καί ἂν εἶναι, ὡς δημιούργημα, κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, κοινωνικῆς θέσεως, φύλου καί θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Μέ αὐτό τό πνεῦμα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί γενικώτερα, πορεύεται μέ σωτηριολογική προοπτική στό χρόνο, διαλέγεται μέ ὅλους, οὐδόλως ὅμως ἀφισταμένη τῆς σωζούσης ἀληθείας καί μέ αὐτό τό πνεῦμα διηκόνησε καί διακονεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως.

Διά τοῦτο, ὑποστηρίζομεν ζεούσῃ καρδίᾳ, ὅτι σήμερα, παρά ποτέ, μᾶς χρειάζεται αὐτοσυνειδησία, ἑνότητα, ὁμοψυχία, γιά νά διατηρήσωμε αὐτό πού παρελάβαμε καί αὐτό πού εἴμαστε. Αὐτό πού μᾶς κληροδότησαν οἱ Μάρτυρές μας, οἱ Ἅγιοί μας, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίστηκαν μέχρι θανάτου τήν ἱερά παρακαταθήκη τῆς πίστεως καί

τῆς παραδόσεώς μας.
Ἄν ἐκτιμήσωμε σωστά τό ρόλο τῆς Ὀρθοδοξίας μέ τήν σωτήρια καί οἰκουμενική της διάσταση καί τήν ἐπαναφέρωμε ἐνεργά στήν προσωπική καί οἰκογενειακή μας ζωή, στήν ἐκπαίδευση, στήν κοινωνία μας, τότε μόνο θά κατορθώσωμε νά ξεπεράσωμε τίς ἐρεβώδεις καταστάσεις πού βιώνει ἡ χώρα μας. Ἀδελφοί μου, ἡ Ἑλλάδα, βαθμιαῖα καί σταθερά μεταβάλλεται. Ἡ ὁμοιογένεια στόν τόπο μας δέν ὑπάρχει ὅπως στό παρελθόν.
Ὅθεν ἀμείλικτο τίθεται τό ἐρώτημα, μετά ἀπ' ὅσα ἀνεφέρθησαν. Θέλομε, ἄρα γε νά διατηρήσωμε τήν πνευματική μας ὀντότητα, ὥστε νά ἔχωμε τόν ρόλο πού μᾶς ἀνήκει καί τήν θέση πού μᾶς ἀξίζει στό Εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο γίγνεσθαι; Θέλομε, νά ἔχωμε συνέχεια ὡς Λαός, πού ἐξέφρασε πολιτισμό, πίστη στίς ἀξίες καί ἐφώτισε τούς Λαούς τῆς γῆς, ἤ ἐπιθυμοῦμε νά ἀλλοιωθοῦμε, νά ἀλλοτριωθοῦμε, νά ἀπολέσωμε τόν πνευματικό μας προσανατολισμό, τούτέστιν αὐτήν ταύτην τήν πνευματική μας ὀντότητα καί τήν ἱστορική μας συνέχεια;
Θά τολμήσω, νά εἰπω, πῶς δέν εἶναι δυνατόν νά συμβῇ κάτι τέτοιο. Δέν εἶναι δυνατόν, δηλαδή, νά ἀπολέσωμε τήν ταυτότητά μας καί τήν ἰδιοπροσωπία μας, «διότι ἀπεδείχθη διαχρονικά ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ χώρα τῶν μεγάλων ἀγώνων γιά τήν κατίσχυση τῶν μεγάλων ἀξιῶν». (Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος).
Πρέπει, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, χωρίς προκαταλήψεις νά μελετήσωμε τά ἱστορικά δεδομένα ἀλλά καί τήν σύγχρονη πραγματικότητα, ὥστε νά προβληματιστοῦμε καί νά ἀντλήσωμε διδάγματα, προκειμένου νά καταλήξωμε σέ συμπεράσματα, πού θά προσδιορίζουν τήν εὐθύνη μας στό παρόν καί στό μέλλον, ἀλλά καί τό ἱστορικό μας καθῆκον.
Ἄς μείνωμε, τό λοιπόν, ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι εἰς ὅσα ἐδιδάχθημεν καί εἰς ὅσα ἐπιστώθημεν παρά τῶν πατέρων μας. Αὐτό εἶναι τό χρέος μας, ἔναντι τῆς ἱστορίας μας, ἔναντι τοῦ παρόντος καί ἔναντι τοῦ μέλλοντος. Αὐτό εἶναι τό χρέος μας ἔναντι τῶν παιδιῶν μας. Εἶναι τό χρέος μας ἀπέναντι στό Λαό μας, ὥστε νά μή ἐπηρεασθῇ ἤ τό χειρότερο δηλητηριασθῇ ἀπό ἕνα, ὡς δυστυχῶς ἔχει καταντήσει, ἀποχριστιανοποιημένο ἤ ὀρθότερα ἀποϊεροποιημένο δυτικό κόσμο. Εἰς ὅσους δε παρά ταῦτα, δέν κατενόησαν τό βάθος αὐτῆς τῆς «μισγάγκειας», ὡς θά ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Καργᾶκος, ἐννοώντας τήν θαυμαστή σχέση Ὀρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ καί διά τούς ὁποίους κάνομε, πάντως, τόν καλοπροαίρετον λογισμόν, ὅτι δέν κατενόησαν, ἔκ τινος συναπαργῆς ἤ ἄλλης αἰτίας, τό βάθος καί τήν οὐσία τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς τρόπου ζωῆς καί διασώσεως τῆς θεοειδοῦς εἰκόνος τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς πορείας τοῦ Λαοῦ μας, ἀλλά καί τοῦ κόσμου, ἐπαναλαμβάνομεν τόν λόγον τοῦ Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου: «Ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως, εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως...» μέ τήν προτροπή ἤ ἐπί τό εὐγενέστερον μέ τήν παράκληση νά μελετήσουν εἰς βάθος τά κείμενα, νά ἐντρυφήσουν στίς ἀψευδεῖς ἱστορικές πηγές καί μαρτυρίες, ὥστε νά διαπιστώσουν τήν ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία δέν εἶναι ἀκρότης καί φανατισμός καί διά τοῦτο κατεδίκασε

διαχρονικῶς καί καταδικάζει κάθε μορφή βίας καί φανατισμοῦ, ἀπ’ ὅπου καί ἂν προέρχεται, ὡς συνέβη δυστυχῶς κατ’ αὐτάς τάς ἡμέρας μέ τήν τρομοκρατική ἐπίθεση στά τεμένη τῆς Νέας Ζηλανδίας, τήν ὁποία θανατηφόρο ἐπίθεση ἀπεριφράστως ὡς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καταδικάζομε. Νά διαπιστώσουν ἀκόμη, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία δέν εἶναι μιά θρησκεία ἀνάμεσα στίς ἄλλες, δέν εἶναι στεῖρα παρελθοντολογία, δέν εἶναι ἔκθεμα καί τέλμα, ἀλλά εἶναι ὑπερφυσική, μεταμορφωτική. Εἶναι ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση. Εἶναι ἀγάπη καί θυσία. Εἶναι ἐλευθερία καί χαρά. Εἶναι φῶς καί εἰρήνη. Εἶναι ἀνοιχτή ἀγκαλιά καί μακροθυμία. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του. Εἶναι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος καί τοῦ κόσμου τό ὡραιότατο σεμνολόγημα καί ὁ ἀκένωτος οὐράνιος θησαυρός.

Και νά ἐμπεδώσουν, νά ἐμπεδώσωμε ὅλοι, ὅτι τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον τῆς Ὀρθοδοξίας γενικῶς καί τῆς Ὀρθοδόξου Πατρίδος μας εἰδικώτερα, δέν συνιστοῦν αὐτοτελῆ μεγέθη, ἀλλά ἀποτελοῦν μιά συνέχεια καί συναντῶνται στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ «χθές καί σήμερον τοῦ αὐτοῦ καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ.13,7).

Ἐν κατακλείδι, τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ πανευφροσύνου ἡμέρας, ἃς ἐπαναλάβομε ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, ἐν πιστότητι πρὸς τὶς ἱερές μας παραδόσεις καὶ χρεωστικῶς πρὸς τὴν ἁγία Ὀρθοδοξία, τοὺς λόγους τοῦ μακαρίου Ἰωσὴφ τοῦ Βρυεννίου:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά σε, φίλη Ὀρθοδοξία·
οὐ ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας·
ἐν σοί ἐγεννήθημεν, ἐν σοί ζῶμεν καὶ ἐν σοί κοιμηθησόμεθα·
εἰ δὲ καλέσει καιρός καὶ μυριάκις ὑπέρ σοῦ τεθνηξόμεθα».